

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/173/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121227288
Dátum vydania rozhodnutia:	21.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121227288.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej Remedium Legal, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ V. G., narodenému X. X. XXXX, Ž., S. XXXX/XX, 2/ G. G., narodená XX. U. XXXX, Ž., S. XXXX/XX, o zaplatenie 12.249,13 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27Csp/19/2021, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27. júna 2024 sp. zn. 8CoCsp/20/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 27Csp/19/2021 zo dňa 18. 12. 2023 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalovaným 1/, 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.2. V odôvodnení konštatoval, že žalobou doručenou pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 20. 01. 2021 sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 12.249,13 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.473 eur od 13. 10. 2020 do zaplatenia titulom plnenia z úverovej zmluvy č. 5050198740 uzavretej dňa 29. 11. 2013 medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a. s., Bratislava a žalovanými. Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 12. 10. 2020 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava a žalobcom postúpil postupca pohľadávku voči žalovaným, vyplývajúcu z vyššie uvedenej úverovej zmluvy, na žalobcu.

1.3. Žalovaní 1/, 2/ v priebehu konania nárok uplatnený žalobou rozporovali, považujúc úver poskytnutý na základe uvedenej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí v zmluve v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), ako aj z dôvodu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve. Žalovaní zároveň vzniesli námietku

premlčania uplatneného nároku

1.4. Citujúc ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2014, § 37 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 vety prvej zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z. z.“) v znení účinnom do 27. 11. 2020, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2021, súd žalobu žalobcu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

1.5. Súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a. s. ako veriteľom a žalovanými 1/, 2/ ako dlžníkmi bola uzavretá zmluva o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka s tým, že táto zmluva spĺňa náležitosti § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorého dôvodu súd na predmetnú zmluvu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

1.6. Keďže žalobca mal nárok uplatnený v konaní nadobudnúť od pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, zmluvou o postúpení pohľadávok podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 12. 10. 2020, súd skúmal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Splnenie týchto podmienok nemal preukázané z dôvodu, že právnym predchodcom žalobcu neboli dodržané zákonné podmienky pre predčasné zosplatnenie úveru.

1.7. S poukazom na účel právnej úpravy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dospel súd k záveru, že výzva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky podľa § 565 Občianskeho zákonníka ako jednostranné právne úkony pre svoju platnosť vyžadujú v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka určitosť a zrozumiteľnosť. Z prejavu vôle veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka musí byť teda jednoznačne, určito a zrozumiteľne zrejmé naplnenie podmienok/hypotézy týchto právnych noriem. V prípade výzvy veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka by tak malo byť z tohto právneho úkonu veriteľa zrejmé, že spotrebiteľ je v omeškaní so zaplatením tej-ktorej individualizovanej splátky alebo splátok, pre ktoré omeškanie v prípade jeho trvania viac ako tri mesiace, bude môcť veriteľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, pričom táto výzva sa musí dostať k spotrebiteľovi najneskôr 15 dní predtým, ako veriteľ toto právo uplatní. Rovnako tomu je aj v prípade právneho úkonu veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, keďže pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ požiadať o zaplatenie celej pohľadávky len do splatnosti nasledujúcej splátky, t. j. v období, kedy od omeškania spotrebiteľa so zaplatením omeškanej splátky (pre nesplnenie ktorej žaloba uplatnil právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka) uplynula doba troch mesiacov, avšak zároveň len do splatnosti splátky najbližšie nasledujúcej po uplynutí doby troch mesiacov omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky.

1.8. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaných 1/, 2/ na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 1.925,91 eura výzvou zo dňa 27. 01. 2018, bez toho, aby špecifikoval dlžné splátky úveru. Súd tieto výzvy z dôvodu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti nepovažoval za platné právne úkony, a teda v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka nemohli viesť k účinkom zosplatnenia dotknutého spotrebiteľského úveru a k naplneniu podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky tak podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., v zmysle ktorých predmetom postúpenia môžu byť len splatné pohľadávky. Pokiaľ teda veriteľ Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpil na žalobcu pohľadávku z úveru, ktorý pre neplatnosť predčasného zosplatnenia nebol v čase postúpenia pohľadávky splatný, je takéto postúpenie pohľadávky banky pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ako aj s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., neplatné. Nakoľko nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, nie je splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

1.9. Z dôvodu neexistencie nároku žalobcu sa súd prvej inštancie žalovanými vznesenou námietkou

premlčania nezaoberal.

1.10. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalovaným ako úspešnej strane konania priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. júna 2024 sp. zn. 8CoCsp/20/2024 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil a žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). K nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, na žalobcu uviedol, že jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere veriteľom, ktorý je bankou, v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ako aj § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je, že ide o splatnú pohľadávku. Podmienky zosplatnenia pohľadávky v spotrebiteľskom vzťahu vyplývajú z ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovaným v čase jej postúpenia na žalobcu nebola splatná pre neurčitosť právneho úkonu - výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka.

2.1. Odvolací súd tiež uviedol, že pokiaľ ide o výzvu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, i keď Občiansky zákonník expressis verbis neuvádza čo má byť jej obsahom, tento možno nepochybne vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť pre realizáciu práva veriteľa vyhlásiť predčasnú (mimoriadnu) splatnosť úveru splnené. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, účelom právnej úpravy ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť zosplatňovaniu záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti (§ 37 Občianskeho zákonníka) preto musí obligatórne obsahovať identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru (t. j. uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, pre nesplnenie ktorej má dôjsť k zosplatneniu úveru, dodržanie lehoty na upozornenie dlžníka na uplatnenie práva v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka a dodržanie lehoty v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. uplatnenie práva do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá). Z uvedeného dôvodu odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že ustálenie splátky, pre ktorú malo dôjsť k zosplatneniu úveru, je len otázkou právnou. Nie je úlohou súdu, v prípade nekonkrétnej notifikácie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, „dotvárať“ skutkový stav tak, aby tento zodpovedal hypotéze príslušnej právnej normy, a na základe ktorého by bol žalobca v spore úspešný. V prípade výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky (celého) dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údajá nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú (a teda úhradou ktorej, nie celého dlhu, môže zvrátiť hrozbu zosplatnenia úveru). Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľ v spotrebiteľských sporoch môže právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je v omeškaní aspoň tri mesiace), uplatniť

výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t. j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Aj z uvedeného možno potom vyvodiť, že z výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí byť zrejmé označenie konkrétnej splátky zakladajúcej právo veriteľa na (hroziace) vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaných, ale aj v odvolaní proti predchádzajúcemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom, tvrdil, že k zosplatneniu úveru došlo pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 02. 2018 (v takom prípade však evidentne neboli splnené podmienky ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 28. 02. 2018 podaním zo dňa 01. 03. 2018) a až v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ktorý je predmetom preskúmania v tomto odvolacom konaní uvádza, že k zosplatneniu došlo pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20. 11. 2017. Z uvedeného vyplýva, že ani samotnému žalobcovi nebolo z výzvy podľa § 53 ods. 9 a oznámenia o mimoriadnom zosplatnení úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka jasné, pre nesplnenie ktorej splátky vlastne malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

2.2. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalobca v priebehu odvolacieho konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30. 01. 2024, tak v predmetnom uznesení sa dovolací súd (iba okrajovo) vyjadruje k otázke náležitostí mimoriadneho/predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu. Zo záveru dovolacieho súdu, že „...žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá...“, možno vyvodiť, že najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Navyše vyslovený záver sa týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie uskutočnil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o neurčitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP a z opatrnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok arbitrárne, pričom vniesol do problematiky vyhlásenia splatnosti v sporoch s prvkom spotrebiteľa nepredvídateľnosť. Bola názoru, že v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu absentuje vysvetlenie, v čom identifikoval neurčitosť právnych úkonov, t. j. ako konkrétne sa pri absencii určenia omeškanej splátky a splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie (za dodržania podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ) v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor takýchto úkonov. Z uvedeného dôvodu mala za to, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia. Nestotožnila sa so záverom odvolacieho súdu, že z dôvodu neurčitosti (výzvy - upozornenia) ako právneho úkonu, v dôsledku čoho je jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, možno hovoriť o absencii kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ a teda, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru. Dovolateľka formulovala právnu otázku: „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ a v podaní, ktorým uplatňuje právo podľa § 656 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku chce pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej má prísť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitosťou takýchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť takýchto právnych úkonov“.

3.1. Poukázala na rozdielnú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o totožnej otázke; v rozhodnutí z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 najvyšší súd zastával názor: „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarcu stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla *actio nata*, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vôli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh... Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporné je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“

3.2. Žalobkyňa je názoru, že odvolací súd sa odklonil aj od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - a to právnej otázky, pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ.

3.3. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2022, sp. zn. 5Cdo/224/2021 kde najvyšší súd zastával názor: „Najvyšší súd po zhrnutí významných právnych hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec uzatvára, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plyní pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor dovolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plyní od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.“

3.4. Poukázala tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 podľa ktorého: „... z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť späť od splatnosti omeškanej splátky, čo má oporu v právnej logike, keďže je nesporné, že veriteľ môže svoje právo (požadovať okamžité splnenie celého dlhu) vykonať už na druhý deň po splatnosti splátky, pre ktorej nesplnenie bol dlh zosplatnený. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch. Tam podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom

obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)...

... Všeobecne prijímaná zhoda na neprípustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby práve v spotrebiteľských vzťahoch platila opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka; na uvedenom základe dochádza podľa dovolacieho súdu k tzv. skrytej medzere v zákone, čo v konkrétnom prípade znamená, že jazykový význam ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je širší, než si to vyžaduje jeho teleologické pozadie a vo svojich dôsledkoch vyjadruje naliehavú potrebu prijatia pravidla, v zmysle ktorého ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Opačný prístup by podľa názoru dovolacieho súdu znamenal zásadné porušenie ústavného princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva, ale aj porušenie princípu racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte; veriteľ by mal na uplatnenie svojho práva na súde menej ako tri roky, čo je v rozpore s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka (premlčacia doba je trojročná). Najvyšší súd samozrejme pripúšťa, že je výsostným právom zákonodarcu svojimi aktami zvrchovanej moci stanoviť pre jednotlivé prípady aj kratšiu premlčaciu dobu. Avšak zo zmyslu a účelu tak § 103 Občianskeho zákonníka (zmyslom je regulácia začiatku premlčacej doby, nie jej dĺžky) ako aj § 53 ods. 9 (jeho zmyslom je obmedzenie práva podľa § 565), nemožno takýto zámer zákonodarcu vyvodíť. Preto také hodnotenie nastolenej dovolacej otázky, ktoré vychádza z ústavného princípu právnej istoty, predvídateľnosti práva, ale aj z racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti (konzistentnosti) všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte, legitimizuje vec prejednávajúci senát na prijatie takého právneho záveru, v zmysle ktorého aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a pri premlčaní dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky, sa pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) spravuje začiatok plynutia premlčacej lehoty všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj námietkou dovolateľa, že výkladom prijatým súdmi nižších inštancií dochádza k porušeniu princípu rovnosti, keď veritelia v spotrebiteľských vzťahoch sú znevýhodnení oproti iným veriteľom, čo nemožno ospravedlniť ani legitímnou požiadavkou na zvýšenú ochranu spotrebiteľa.“

3.5. Je názoru, že dovolací súd pristupuje k výkladu ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ odlišne od právneho posúdenia Krajského súdu, kedy vo vyššie citovaných uzneseniach uzavrel, že v spotrebiteľských sporoch veriteľ môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky, ktorá mimoriadnemu zosplateniu predchádza po dobu troch (3) mesiacov, avšak na účely premlčania podľa ust. § 103 OZ začne plynúť premlčacia doba až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.

3.6. Žalobkyňa konštatovala, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ a jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva, nakoľko toto nevyplyva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu. Obdobne vo veciach, v ktorých sa riešilo, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítat začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach, bolo rozhodnuté aj v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023, ktoré podľa názoru žalobkyne predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu a od ktorej sa odvolací súd odklonil. Tiež poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov.

3.7. Žalobkyňa ďalej s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu je názoru, že v prípade, ak by vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 01. 03. 2018 - toto svoje právo uplatnila v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa

20. 11. 2017, ktorá bezprostredne predchádzala zosplateniu po dobu 3 mesiacov, a zároveň toto svoje právo uplatnila v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom premlčacia doba začala plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, t. j. odo dňa 21. 02. 2018. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20. 11. 2017. Je bez právneho významu, ak by veriteľ v uvedenom podaní „určil“ inú splátku, resp. prípadne aj priamo túto splátku, nakoľko uvedené je bez pochyb právny posúdením a to je výlučne vecou súdu. Uzavrela, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že v súdenom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, nedošlo k porušeniu ust. § 525 OZ, k postúpeniu došlo po tom čo sa stal predčasne splatným a teda nedošlo ani k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný.

3.8. Žalobkyňa žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

16. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Za zohľadnenia skutočnosti, že odvolací súd náležite aplikoval § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho poňal do svojho rozhodnutia aj prvoinštančný rozsudok, je dovolací súd toho názoru, že z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

16.1. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov

nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rovnako konštatoval, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné.

16.2. Následne odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jej odvolacie námietky nepovažoval za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

16.3. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu námietku žalobkyne týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie vo vzťahu k výzve na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatnenie označené ako „Výzva“ z 27.01.2018. Po poukaze na povahu predmetu konania sa odvolací súd v odôvodnení stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom potreby aplikácie § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ a úvahy o potrebe vymedzenia konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatiť úver (bod 28. rozsudku odvolacieho súdu). V nadväznosti na to v zhode s prvoinštančným súdom konštatoval, že z dôvodu neurčitosti (výzvy) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru - označené ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo 01. marca 2018 považovať za platné a účinné.

17. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd spolu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

19. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä náležitou aplikáciou prejednávacej zásady, zásady voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípu všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie

dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeho omylu. Námietky žalobkyne v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

20. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP s výhradou, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia výkladu ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka v otázke: „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ a v podaní, ktorým uplatňuje právo podľa § 565 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku chce pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej má prísť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitosťou takýchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť takýchto právnych úkonov“. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odôvodňuje dovolateľka poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. 01. 2024. V danej veci najvyšší súd uviedol: „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarcu stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla *actio nata*, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vóli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatenej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh... Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“

21. Právnou otázkou v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je taká právna otázka, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Takýto odklon predpokladá, že otázka už bola opakovane a konzistentne riešená v rozhodnutiach najvyššieho súdu, a odvolací súd v posudzovanej veci zvolil odlišné riešenie právneho problému pri skutkovo porovnateľnom základe (porovnaj R 83/2018).

22. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti, právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 základných princípov CSP). Do tohto pojmu však

možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a 6Cdo/129/2017).

23. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu netvorí jediné relevantné rozhodnutie dovolacieho súdu o spornej právnej otázke (nepublikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky), ktoré z povahy veci nemôže predstavovať otázku vyriešenú, teda takú otázku, o ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, pretože sa nejedná o tzv. judikát publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ani o prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 459/2022). Z uvedených východísk možno rezumovať najmä to, že ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu netvorí jediné uznesenie dovolacieho súdu o spornej právnej otázke vo veci sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30. januára 2024. Ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít netvorí ani rozhodnutia odvolacích (krajských) súdov v obdobných veciach v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP.

24. Uvedené platí o to viac, keď pre neprípustnosť dovolacích otázok v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022, na ktoré poukazovala dovolateľka, najvyšší súd meritórne nastolenú otázku ani neriešil. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatnení vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia. Uvedené akcentoval Ústavný súd Slovenskej republiky nasledovne: „ (...) len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“ (porovnaj sp. zn. III. ÚS 157/2025).

25. Vychádzajúc z dovolateľkou formulovanej právnej otázky, poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť, dovolací súd preto uzatvára, že v prípade dovolateľkou nastolenej otázky: „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ a v podaní, ktorým uplatňuje právo podľa § 565 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku chce pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej má prísť k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ náležitou takýchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť takýchto právnych úkonov“, ide o právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre právne posúdenie sporu odvolacím súdom a ktorá zároveň v čase podania dovolania dňa 16. 09. 2024 nebola dovolacím súdom judikatúrne vyriešená.

26. Dovolací súd v kontexte uvedeného upriamuje pozornosť na skutočnosť, že iný senát najvyššieho súdu (6C) vo svojom uznesení z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, po rozbere relevantných právnych ustanovení, § 37 ods. 1 OZ, § 565 vety prvej OZ a § 53 ods. 9 OZ pri posudzovaní rovnako formulovanej otázky ako v preskúmvanej veci dospel k záveru, že „ (...) ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spôsobuje v drivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej Občianskeho zákonníka o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť

overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“. Z týchto dôvodov senát najvyššieho súdu 6C argumenty dovolateľky na podporu jej tvrdenia o neexistencii žiadneho právneho podkladu pre vyžadovanie uvedenia konkretizácie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu (v žiadosti o jednorazové splatenie, resp. v upozornení na hodlané využitie práva tejto predchádzajúcom) nepovažoval za udržateľné.

27. Posudzujúc právne účinky dovolania podľa stavu v čase jeho podania, dovolací súd konštatuje, že medzičasom Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 04. júna 2025 prijalo uznesenie najvyššieho súdu z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 ako judikát, publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

28. So zreteľom na doposiaľ uvedené dovolací súd konštatuje, že pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo odvolacím súdom k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci, resp. k odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

29. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odôvodňuje dovolateľka poukázaním aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30. 11. 2022. V danej veci najvyšší súd uviedol: „Najvyšší súd po zhrnutí významných právnych hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec uzatvára, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plyní pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plyní od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.“

30. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odôvodňuje dovolateľka poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15. 12. 2022. V danej veci najvyšší súd uviedol: „... z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť spätne od splatnosti omeškanej splátky, čo má oporu v právnej logike, keďže je nesporné, že veriteľ môže svoje právo (požadovať okamžité splnenie celého dlhu) vykonať už na druhý deň po splatnosti splátky, pre ktorej nesplnenie bol dlh zosplatnený. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch. Tam podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)...

... Všeobecne prijímaná zhoda na neprípustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby práve v spotrebiteľských vzťahoch platila opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka; na uvedenom základe dochádza podľa dovolacieho súdu k tzv. skrytej medzere v zákone, čo v konkrétnom prípade znamená, že jazykový význam ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je širší, než si to vyžaduje jeho teleologické pozadie a vo svojich dôsledkoch vyjadruje naliehavú potrebu prijatia pravidla, v zmysle ktorého ustanovenie § 103

Občianskeho zákonníka sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Opačný prístup by podľa názoru dovolacieho súdu znamenal zásadné porušenie ústavného princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva, ale aj porušenie princípu racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte; veriteľ by mal na uplatnenie svojho práva na súde menej ako tri roky, čo je v rozpore s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka (premlčacia doba je trojročná). Najvyšší súd samozrejme pripúšťa, že je výsostným právom zákonodarcu svojimi aktami zvrchovanej moci stanoviť pre jednotlivé prípady aj kratšiu premlčaciu dobu. Avšak zo zmyslu a účelu tak § 103 Občianskeho zákonníka (zmyslom je regulácia začiatku premlčacej doby, nie jej dĺžky) ako aj § 53 ods. 9 (jeho zmyslom je obmedzenie práva podľa § 565), nemožno takýto zámer zákonodarcu vyvodiť. Preto také hodnotenie nastolenej dovolacej otázky, ktoré vychádza z ústavného princípu právnej istoty, predvídateľnosti práva, ale aj z racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti (konzistentnosti) všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte, legitimizuje vec prejednávajúci senát na prijatie takeého právneho záveru, v zmysle ktorého aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a pri premlčaní dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky, sa pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) spravuje začiatok plynutia premlčacej lehoty všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj námietkou dovolateľa, že výkladom prijatým súdmi nižších inštancií dochádza k porušeniu princípu rovnosti, keď veritelia v spotrebiteľských vzťahoch sú znevýhodnení oproti iným veriteľom, čo nemožno ospravedlniť ani legitímnou požiadavkou na zvýšenú ochranu spotrebiteľa.“

31. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach a v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023.

32. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že v predmetnej VÝZVE nie je označená, špecifikovaná konkrétna splátka, s ktorou je dlžník - spotrebiteľ v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou veriteľ - dodávateľ zvažuje uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ani to z podania nevyplýva, resp. nie je to z neho možné vyvodiť, keď veriteľ v ňom poukazuje na omeškanie so splácaním pohľadávky v celkovej výške 1.925,91 eura (do ktorej nie je zahrnutý úrok z omeškania). Dospel k záveru, že tým, že veriteľ - právny predchodca žalobkyne vo VÝZVE z 27. januára 2018 neoznačil konkrétnu splátku, v súvislosti s omeškaním s ktorou zvažoval uplatnenie práva zosplatiť úver, znemožnil dlžníkovi - žalovanému efektívne odvrátiť hrozbu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Okresný súd zdôraznil, že veriteľ je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre omeškanie dlžníka s konkrétnou splátkou a pri súčasnom dodržaní podmienok a lehôt v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a pokiaľ neuplatní právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu/úveru v príslušných lehotách, také oprávnenie vo vzťahu k príslušnej splátke stráca; a prípadný nárok na úhradu takej splátky môže uplatniť „už len“ ako nárok na úhradu omeškanej splátky. Nemôže však úhradou takej splátky (prípadne ostatných starších splatných a neuhradených splátok) podmieňovať ne/zosplatenie dlhu/úveru (v upozornení na možnosť zosplatenia dlhu/úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že s poukazom na obsahové nedostatky listiny VÝZVA z 27. januára 2018 (v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), resp. jej neurčitost' ako právneho úkonu, hoc zaslanej aj doručenej do sféry dispozície dlžníka - žalovaného, v dôsledku ktorých tento jednostranný právny úkon veriteľa - právneho predchodcu žalobkyne je neplatný, nemožno následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru/dlhu listinou označenou ako VÝZVA z 1. marca 2018, tiež zaslanou aj doručenou do sféry dispozície dlžníka - žalovaného považovať za platné a účinné. Uzavrel, že nadväzne platí, že žalobkyňa nepreukázala, že je nositeľkou žalobou uplatneného nároku a prislúcha jej aktívna vecná legitímácia. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý ďalej uviedol, že výzvu z 27. januára 2018 nemožno považovať za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 OZ. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že z dôvodu neurčitosti (výzvy) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa

neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru - označené ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo 1. marca 2018 považovať za platné a účinné. Odvolací súd uzavrel, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a s tým spojený nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne v spore.

33. Dovolací súd poukazuje, že žalobkyňou zadefinovaná právna otázka (pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach) by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý nebolo jej žalobe vyhovieť. Žalobkyňa ale túto otázku nastolila v inej situácii, v ktorej zamietnutie jej žaloby opodstatňoval aj samotný záver súdu, že žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že obsahové nedostatky listiny VÝZVA z 27. januára 2018, resp. jej neurčitost' ako právneho úkonu, v dôsledku ktorých tento jednostranný právny úkon veriteľa - právneho predchodcu žalobkyne je neplatný, nemožno následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru/dlhu listinou označenou ako VÝZVA z 1. marca 2018 považovať za platné a účinné a žalobkyňa nepreukázala, že jej prislúcha aktívna vecná legitimácia. Predmetná „dovolacia“ otázka sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkala takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

34. So zreteľom na doposiaľ uvedené dovolací súd konštatuje, že pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo odvolacím súdom k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, resp. k odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.